

POGLAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOW

3. čisło

Budyšin, měrc 1972

Lětnik 22

Hrono na nalětnik **Čłowjeka syn njeje přišoł, zo by sebi dał služić, ale zo by wón služil Mark. 10,45**

Čłowjek je často k tomu přichileny, sebi dać služić. W prjedawšich časach mějachu we wosobnych domach svojich služownikow, kotřiž mějachu nadawk, každy čas hnadneho knjeza, hnadnu knjeni poslužować. Tež džensa mamy hišće tajke powolanja, při kotrychž je to trěbne: Pinčnik w hosćencu ma hosći poslužować, runje tak předawarka w klamach; pacient w chorowni čaka na službnu sotru. To a wšelake druhe tomu podobne dyrbi tež być. Ale někotry ma njekmane wašnje, sebi dać jenož služić. Wón ma swoje wjesele, hdyž druzy jenož tak wokolo njeho skakaju a wšo po jeho woli činja. Tak snano tón abo tamny „knjez“ mandželski myslí, zo dyrbi jeho žona jeho přeco poslužować, abo w druhich swójbach je to wulki „knjez“ syn, kiž sej to wot maćerje žada. To wězo njeje wšudžom tak. To su ekstremne pady. Ale trochu, kaž horjeka pisach, to w naturje někotrych leži, sebi dać služić, wosebje hdyž někotry něšto plaći abo sebi myslí, zo je něšto wosebiteho!

Ale tón, kiž wopravdže něšto plaćeše, kiž by wšu přičinu měl, sebi dać služić, wo kotrymž tež w swjatym Pismje stejí, zo jemu jandželjo služachu, tón wuraznje tu praji, zo njeje k tomu na swět přišoł, zo bychu ludžo jemu wšě móžne česće wopokazali a jeho poslužowali wodnjo a w nocy. A tež tamni dwanaćo, kotřiž stajnje při nim běchu, njeběchu jeho služownicy, hač runje wězo jemu pomhachu, tež we wšednych naležnosćach, ale hewak běchu woni jeho wučomnicy.

Naš Knjez Jězus Chrystus tu wuraznje wotpokaza, sebi jenož dać služić, ale wuzběhuje, zo je zmysl a wotpohlad jeho žiwjenja tu na zemi služba, jenož služba. Wón je přišoł, zo by sam služil, kiž znaje bibliske stawizny našich scénjow, wě, na kajke wšelakore wašnje je to činil. Ale jeho najwjetša služba bě — kaž wón hnydom po našim teksće praji (škoda, zo to wjace džěl mēsačneho hrona njeje!) — „a zo by dał swoje žiwjenje k zaplaćenju za jich wjele!“ Přez to, štož je so stalo na Golgaće na křížu, smy droho wukupjeni. Swoju krej je za nas wulal, swoje žiwjenje za nas dał. To je wulki wopór, kotryž je za nas přinjesl, jeho njesměrna služba za nas, jeho zaslůba wo nas.

Zo je nam w tym nastupanju přiřadny, njech je jenož připódlja prajene. Někotry chce rady wjele zaslůžić a jenož zaslůžić, njeje pak nanihdy zwólniwy, druhim na wšelake wašnje služić. W tym pak jenož leži wopravna nadobnosć a zemjanstwo čłowskeho byća! Pomhać móže a dyrbi nam tón, kiž je sam služil, jenož služil hač do smjerće. A prosyć chcemy z kěrlušerjom:

„Daj, zo bych, kaž sy přiřikal,
wšo k twojej česći wužiwal
a k službje twojich džěci.“

La.

Zapokazanje noweho Sakskeho biskopa

Sobotu, 15. wulkeho róžka 1972, zapokaza durinski biskop D. Braecklein **Dr. theol. Jana Hempela** jako noweho sakskeho biskopa do jeho zastojnstwa w Drježdžanskej Křížnej cyrkwi.

Swjedženske kemše běchu bohaće wuhotowane. Swětaslawny Křížny chóř pod nawjedowanjom prof. Flámiga spěwaše. Organist Křížnej cyrkwe prof. Collum hraješe na pišćelach. Sobustawy Drježdžanskeje filharmonije skutkowachu sobu při Bachowej moteče: Kak rjenje swěći zernička... Krasnje trubjachu pozawnisća Drježdžanskich wosadow.

Křížna cyrkej ze swojimi 3 000 hač do 4 000 městnamy bě poľna kemšerjow. Wažni hosćo tam běchu. Na přenim měsće chcu mjenować generalneho biskopa słowskakeje cyrkwe, dokelž bě nam Serbam dr. Michalko mjez wšitkimi hosćemi naj-

bliši. Ekumeniscy hosćo tam běchu z Jendželskeje, ze Šwicy, z Norwegiskeje, ze Zapadneje Němskeje. Tež romsko-katolska cyrkej a ruska prawoslawna cyrkej běšte zastupjenej, kaž tež židowske wosady. Statny sekretar Seigewasser bě zastupjer stata při tutej swjatočnosći.

Biskop dr. Hempel bě swoje nastupne předowanje zložil na scěnje tutoho dnja:

W tej hodžinje zwjeseli so Jězus w duchu a džeše: Ja ée chwalu. Wótče a Knježe njebies a zemje, zo sy to rozumnym a mudrym potajil a sy jo zjewil tym molčikim... (Luk. 10, 21–24).

Předár rozpominaše tekst pod napisom: **Kak smy jako křescenjo žiwi?** Někotre mysle tutoho předowanja chcu wam podać:

W hodžinje tuteje **Božeje služby** su mnozy z nas napjelnjeni z dopom-

njecemi, z prašenjemi přichoda dla a ze začuwanjemi wšelakeho razu. Po wšěm, štož je naša cyrkej po meji 1971 nazhonić dyrbjata, njemóže to hinak być. To wšo pak nam dale njepomha. Dale přindžemy jenož, hdyž ze wšěm, štož nas zaběra před Chrystusa, do swěta jeho ewangelija stupimy.

Mi so zda, zo mamy — my wšitcy — přičinu, sebi wažne prašenje rozpominać: **Kak smy žiwi jako křescenjo?** Poslednje měsacy su nam pokazale, zo nimamy tu praweje wotmolwy.

Tež druzy na nas hladaju: **Kak su křescenjo žiwi?**

Naš džensniši tekst nam něšto — wězo nic wšitko — k tomu praji. Něšto, na čož njebychmy sami wot so hnydom přišli.

22. štůčka nas najprjedy wučí: **Bóh je wjetši džyli my.** Křescenjo su čłowjekojo, kotřiž do Jězom Chrysta wěrja. W tajkej wěrje su z nim zwjazani. Každy, kiž do Chrystusa wěri, je znajmjeńša něšto pola Chrystusa zrozumil a zapřimnyl.

Z tym pak njejsmy wučeknyli wšitkim prašenjam. W našim wosobinskim žiwjenju móže nas něšto potřechić, štož sebi njeběchmy přeli. Naša wěra wjace njedosaha. My potom prajimy: **To tola być njemóže!** Dokelž pak to tola je, so bojimy. Nas wozyba.

Móžno tež, zo druhich křescanow widžimy. Woni hinak wo Boze, wo cyrkwi, wo swěće mysla. My so jich prašamy. Woni so nas prašeju. **Džiw-nje!** My mamy tola jenož jednoho Boha, jednoho Jězusa, jednu Bibliju. **Kak je k tomu došlo?**

Jězus praji: — **Nichtó njeznaje Wótca, chiba Syn, a komuž by Syn chcył zjewić.** —

To nam fararjam hustodosć nuzu čini: **Bóh dobywa čłowjekow po pučach, kotřež my připóznac njemóžemy.** „Wšitko je mi podate wot mojeho Wótca, a nichtó njewě, što je Syn, chiba jeno Wótč.“

Wo to pak dže. My křescenjo wěrimy do Jězusa Chrystusa. Naša džensniša wěra njemóže Božu měru postajić. My smy pod Bohom. **Bóh je wjetši džyli my.**

Dale nas naš tekst wučí: **Radosć w Chrystusu je najlěpša.** Kralojo a profeca chcychu rady Chrystusa widźeć. **Jim pak bě to zapowědžene.** Chrystus je dopjelnjenje hlubokeho čłowjeskeho žedženja po wjesolosci přinjesl.

Wjele je so mjzstym přeměnilo. **Ličba tych, kotřiž chcedža Boha zeznać, kotřiž chcedža z Chrystusom žiwi być, je so pomjeńšila.** Wostalo drje pak je pytanje za wjeselom, za wjace wjeselom, hač wšedny džěn nam powšitkownje dawa. „Wjele

chcychu widzieć, štož wy widziće, a njejsu jo widźeli; a słyšeć, štož wy słyšiće, a njejsu jo słyšeli.“ Za nas džensa to rěka: „Wjele čłowjekow chce wulke wjesele měć, woni pak njezapřimnu, što ma dopjelnjenje tu-toho přeća z Chrystusom činić.“

„Zbožne su te woči, kiž widža, štož wy widziće.“ To pak rěka: Zbožny tón, kiž Jězom Chrysta jako swojeho Knjeza poznaje. Tajki čłowjek budže prawje wjeselo.

Što nas wjeseli? Z přiběracej starobu wuchadža wono přečo mjenje ze zwonkownych wěcown. Z čłowjekow nam přindže to najrjeńše wjesele, ale tež woni maju dobre a nje-dobre we sebi, tež woni nas na koncu wopuša. Kajke wjesele je potom trajace? Radosć w Jězusu! K njemu so modlić. Wot njeho so dać posylnić w lubosci k blišemu. Křesćenjo drje maju tež zrudobu, ale woni njejsu ženje tak cyle sami, tež nic, hdyž so jim křiwda stawa, ani hdyž su druhich křiwdzili. Chrystus wostanje! To je naše wjesele.

Kak smy živi jako křesćenjo? Wjesele w Chrystusu — to je to naj-lěpše. Mamy tuto wjesele w polnej měrje? Snano nic dosć.

Skónčnje nam naš tekst praji: **Ponižni widža najjasnišo.** W Bibliji je rěć wo móličkich — to su ponižni. Nam wšitkim je wěsta měra darow a možnotow data. Z tym su nam tež mjezy postajene. My wšitcy to nje-

dokonjamy, štož smy sebi předewzali a štož by nuzne bylo. Štož swoje mjezy widži, toho mjenujemy ponižneho.

Ponižny pak njewidži jenož swoje mjezy, ale tež Božu pomoc. Božu pomoc dostawamy drje my wšitcy, ale wšitcy to njepriznawaju. Je mjez nami tajka ponižnosć? Štož měni, zo je ponižny, to hižom wjace njeje. Ponižny ničo wo swojej ponižnosći njewě. Wón jenož wě wo swojimaj prózdnymaj rukomaj a prosy Boha, zo by jej pjelnił. My mamy w swojej cyrkwi swj. Pismo, wuznaće wěry, wjele službow a wulku woporniwosć, ale mamy prózdněj ruce? Za tym budže so nas Bóh jónu prašeć.

To je wěste: Našej cyrkwi budže pomhane, hdyž njehladamy na swoje dary, ale na Božu pomoc.

„Haj, Wótče, tak je so tebi lubilo!“ Kemšerjo běchu kedźbliwje na předarja posluhali.

Jeho rěć bě jasna. Wón wužiwaše te „male“ słowa prosteho čłowjeka.

Wječor bě hišće we wosadnym domje Chrystusoweje cyrkwe zetkanje prošenych hosći našeje cyrkwe a z druhich cyrkwjow. Chutne a žortne słowa so wotměnjachu.

Wjele dobrych přećow so nowemu biskopej na puć da.

Wjele so wot njeho wočakuje.

Bóh Knjez daj jemu nječablaću wěru a stroštnu dowěru!

„Biblskemu pućnikaj“ — bě rjadował.

Při wšěm jeho hoberskim dźele měješe wažne městno lubosc k Lužicy. Wot lěta 1920 bě sobustaw Towarstwa přećelow Lužicy. Hdyž prajimy „sobustaw“, tak to mało rěka. Sobustaw je wjele. Senior Lanštjak njeznaje žane formalne sobustawstwo, wo kajkežkuli towarstwo so tež jednaše.

K. P. Lanštjak ma po maćeri serbsku krej. Wona pochadže ze serbskeje swjoby Cyžec. Wón organizowaše wulěty do Lužicy. Wšudžom budžeše zajim za Lužicu. Kaž pola Adolfa Černeho, tak rěkaše tež pola njeho lubosc k Lužicy skutkowanje. Něšto dokonječ! Lubosc — to njeje jenož znufkowne začuwanje, ale to su skutki.

Molnarowy zapis Lanštjakoweho skutkowanja je zajimawy! Tu njeje žane polo, na kotrymž njeby jubilant aktiwny był.

Ekumeniske styki

z Pólskej,
z Němskej,
z Šwicarskej,
ze Słowakskej,
z Ochranowom (Herrnhut).

Historiske zajimy a dźela.

A to přečo pódla farskeho dźela w jeho samsnej wosadze. Hdyž po 1. swětowej wójnje wjele ludźi wopuši romsko-katolsku cyrkew, poradži so Lanštjakaj wjele tysac tutech čłowjekow dobyć za Českosłowacku cyrkew. Wón bě wjele wuspěcha měl ze swojimi přednoškami, lětakami, časopisami a brošurkami. Křesćan w Hornjej a Delnjej Lužicy njeje žadyn tajki cyrkwiniski wichor nazhonil. Tam je so po 1. wójnje runje tak předowało a wuznawało kaž do wójny. Wězo njehodža so metody, kaž so wone naložowachu w Čechach 1919–1939, do Lužicy přenjesć. To tež jubilant nochcyše. Wón pak ze swjeho doholětného nazhonjenja wědžeše: Hdžež je lubosc, tam su tež skutki. To je wěro a plaći džensa hišće.

Naš luby bratr hlada wroćo na dźelo swjeho žiwjenja a widži, što je nuzne dopjelnić, doskónčić na nowe wašnje, z nowymi metodami, ale ze samsnym zaměrom, zo by Jězus Chrystus, knjez cyrkwe, był chwaleny, zo bychu serbske wosady nazhonile nowe duchowne wubudjenje, zo by njebjeski Wótč, kotryž je dał serbskemu ludaj tak krasnu rěć, był chwaleny w tutej rěči w předowanjach, w kěrlušach a w modlitwach — w Božim domje, ale tež w swjobjach.

W cyrkwiniskich česko-morawskich stawiznach njemóže so ženje zabyć, štož je dokonjal pilny, zahorjeny Kristian Pawoł Lanštjak, předar Božeho słowa, ewangelizator, organizator.

Hišće je wón mjez nami — sprócniwy, z jasnej mysli, z bohatymi nazhonjenjemi dołheho žiwjenja, tak cyle podaty do Božeje miłosće.

80 lět — to je žohnowana staroba. Zawěsće dostanje wjele zbožopřećow. Ale zbožopřeća z Lužicy, te budu jemu najlubše.

Budže jich wjele? Jan Niebauer

Senior Kristian Pawoł Lanštjak — wosomdžesatnik

Jedna z lubyh knihow, kotraž mje wot mladosće sem přez žiwjenje přewodži, je Adolfa Černeho „Lužica a lužicy Serbja“. Wudał bě ju J. Otto w Praze 1912. Wona přinješe zakładne powěsće wo Lužicy a wo serbskim ludaj. Wšitko, štož je so pozdžišo w Čechach wo tym pisało, bě takrjec pokročowanje tuteje knihi. Ale Adolf Černý njeписаše jenož wo Lužicy, ale tež wo jeje přećelach. To běše zawěrnje Boža miłosć, zo stej Hornja a Delnja Lužica mělej lubyh přećelow, kotřiž budžachu we Lužicy narodnu mysl a jej pomhachu a swět informowachu wo jeje dońće. Za čas Adolfa Černeho njeběše pak hišće turistika w džensnišej měrje, a njebě tež žadyn ekumenizm.

Z tutymi myslimi chcu spominać na wosomdžesatny Prasko seniora Kristiana Pawoła Lanštjaka, swěrneho přećela Lužicy a serbskeho luda. Wón słuša do tutech prawych, dobrych a swěrných přećelow, kotrychž ženje njeje wjele, a je zwjazany z Lužicu ze swjobjnymi a wosobinskiymi stykami. Něhdy je mi jeho swak senior Gustav Adolf Molnar, znaty česki basnik a kěrlušer, posłał wjele maćizny wo žiwjenju a dźele Lanštjaka. Tež w cyrkwiniskich nowinach je so wjele wo nim pisało. Ja chcu jenož někotre z najwažnišich dypkow tu naspomnić.

Jubilar narodži so 11. měrca 1892 w Hornich Dubenkach jako syn ewangelsko-lutherskeho fararja Słowaka Pawoła Ferdinanda Lanštjaka. Jeho swjobjba steješe w zwisku ze sławnym basnikom Janom Kollarom,

kotryž pěstowaše słowjansku zmyslenosć. Tak dosta Kristian Pawoł Lanštjak do kolebki dwójaki dar: počahi k Słowakskej, zwotkel jeho přjedownicy pochadžachu, a lubosc k slo-

wjanstwu. Wón pozdžišo studowaše teologiju we Wienje a w Lipsku a bě najprjedy krótko lěta za wikara w ródnej wosadze a wot lěta 1919 sem hač do swjeho wotchada na wotpočink w lěće 1959 bě za fararja w Praze. Wón bě wosebity předar a ewangelizator. Wón wobnowi stare wosady a založił nowe. Wón so staraše wo „njedzělske šule“. Při založenju „Konstanzskeje Jednoty“ bě pódla a po 2. swětowej wójnje bě jeje předsyda. Wón kupowaše twarske městna a nawjedowaše wjele twarow. 23 lětnikow „Pismakow denik“ — podobny našemu něhdušemu

Lubosć njepyta to swoje.
Lubosć wšo njese.
Lubosć wšo přečerpi.

Tajku lubosć smy nazhonić směli pola svojego lubeho a swěrneho bratra a přečela seniora

Chrystiana Pawoła Lanštjaka

Před 26 lětami so zeznachmoj w Praze. Hdyž bratr Lanštjak widžeše, zo mam swoju serbsku rěč a serbski lud lubo, běchmoj přečelej.

Wjele listow je mjeztym z Prahi do Njeswaćidla dóšlo. Stajnje džěše jemu wo Bože słowo w serbskej rěči.

To n a š e naš přečel pytaše.

Wjele je wón njesć dyrbjal w swojim hoberskim a zamołwitym džěle, a sčerpliwje je wón n a š e brěmjo z nami nosyl.

Wjele je tež wón přečerpic dyrbjal, hdyž pak přińdže zrudna powěsće ze S e r b o w, wón na swoje horje pozaby.

L u b o s ć s o w š e h o n a d ž i j a – w š e h o d o b r e h o.

Naš bratr a přečel je w nas tule dobru nadžiju stajnje budžil a posylnjal.

Wjele, jara wjele smy wot njeho dostawali, wjele duchownych darow ale tež materielných darow.

Jemu budž dżak prajeny za wšu lubosć.

Bóh Knjez budž chwaleny, kiž je nam dał tajkeho přečela. WÓN budž dale z našim lubym jubilarom, daj jemu čilosć a strowosć a žohnuj jeho sprócnije džělo.

Wirth, Serbski superintendent

- 8 (9) wěrowanjow
- 20 (22) křescanskich pohrjebow
- 321 (272) spowědných
- 59 (58) němskich Božich službow
- 21 (23) serbskich Božich službow
- 21 (22) Božich službow za džěci
- 2 (1) přistupaj do ewangelskeje cyrkwyje z katolskeje
- 3 (3) wustupy z našeje cyrkwyje

W zańdženym léce smy swój Boží dom znutřka wobnowić móhli. W tutym léce chcemy jubilej swječić. 650 lět naša Minakańska wosada wobsteji.

Klětka a loža w Budyšinku

Haluzy při winowym pjenku

Ty, luby čitarjo, sy wěsće přeswědčeny, zo sy hač dotal wostał při Jezusu a chceš tež dale při nim wostać. Ty prajiš ze słowami psalmista: To je moje wjesele, zo so k Bohu mam a swoju nadžiju stajam na Knjeza, zo bych připowědał wšitke twoje skuki.

Sy pak woprawdže při nim wostał? Maš zawěrne přičinu, takle so wjeselić?

Kajke su twoje plody?

Njeh su wone dobre. Bóh pak chce tebe wučisćić, zo by ty wjace plodow přinješ. Štož je wjele dobrych plodow přinješ, je jich přeco hišće přemať měj.

Tak budže we nas stajnje tale starosć wo dobre plody našeho žiwjenja. Nic pak tak, zo bychmy so ze wšěmi mocami napinali, so surowili za Chrystusa, zatamali jeho přečiwnikow, ale zo ze wšej swěru hladamy, zo bychmy při nim wostali, na jeho słowo poslušali a zo by Chrystus na tajke wašnje we nas wostał. W.

Z wosadow

Njeswaćidlo. W léce 1971 je so pola nas nimo cyrkwiných dawkow na dobrowólnych darach nawdało: 22 838,45 hr.

Zběrka žnjowodžakneho swjedženja za wuporjedženje wěže je wunješa 7 091,21. Jara wutrobnje so dżakujemy wšitkim šćedriwym darićelam. W.

Njeswaćidlo. Naša wosadna sotra, diakonisa Eva Šoćić, swjećeše 15. 1. 1972 swoje šěsćdžesaćiny. Hižom 22 lět wona z njewšědnej swěru a pilnosću swoje zastojnstwo w našej wo-

sadze wukonja. Eva Šoćić drje njeje so w Njeswaćidle narodžila, a tola ju wšitcy jako džěčo našeje wosady wobhladuja, dokelž je za mlode léta jow žiwa byla. Tu je do šule a na pačerje chodžila. Potom wšak je bórže domiznu wopuščila, zo by čahnyla do wšelkeje služby a wučby. W léce 1934 zastupi do sotrow wulkeho Arnsdorfskeho wustawa a dósta tam swoje wukublanje jako sotra. Hač do léta 1948 bě w Zwickauje džělała.

Boha Knjeza prosymy wo móc a čilosć za swoju lubu „smilnu sotru“, zo by hišće wjele lět móhla tak sprócniwje, tak njesebičnje mjez nami dželać kaž hač dotal. Wšitkim wona služi wodnjo a tež w nocy ze samsnej lubosću, tež katolikam a tež njekřescanam.

Bóh zaplać jej wšu jeje woporniwu lubosć. W.

Hrodzišćo

- 13 křćenjow
 - 20 konfirmandow
 - 6 wěrowanjow
 - 20 křescanskich pohrjebow
 - 597 spowědných
 - 100 Božich službow na 3 městnach
 - 50 bibliških hodžin na 10 městnach
- K tomu přińdu nutrnosće, žónska služba a kruh mlodych mandželskich.

Bohužel dyrbjěše nas naša katechetka wopuščić. Tuž pytamy za nowej pomocnicu. Tež w Bělej Horje nam knježna Müllerec pobrachuje. My so nadžijamy, zo so bórže něchtó za tute džěla namaka. S. A.

Minakał

- 1 761 wosadnych
- 24 (20) křćenjow
- 28 (22) konfirmandow

(Přisp. redakcije: My z radosću hladamy na poměrnyje wulku ličbu křćenjow w Minakańskej wosadze.)

Poršicy a Budyšink

- 10 křćenjow (5 hólcow a 5 holcow). Křćenja běchu wšitke we wosebitých křćenskich kemšach – najbóle sobotu. (Jako přeni buchu hólcy wukřćeni a potom holcy)
- 15 konfirmandow (11 hólcow a 4 holcy), mjez nimi 6 w 9. šulskim lětniku.
- 6 wěrowanjow. Jedne wěrowanje pozdžišo hač jedne wěto po staw-niskim wěrowanju.
- 19 křescanskich pohrjebow. w Budyšinku
- 5 křćenjow (3 hólcy a 2 holcy)
- 12 konfirmandow (4 hólcy a 8 holcow). K tomu 2 bratraj w pozdžišich lětach.
- 2 wěrowani
- 10 křescanskich pohrjebow.

W léce 1972 chcemy třěchu Poršćanskeho Božeho domu dać wuporjedzić a překryć, štož chce přečelnje třěchikryjer Reichel z Wulkeje Dubrawy přewzać.

W Budyšinku nadžijamy so zaso – kaž hižom 10 lět dołho –, zo budže so nětk skónčnje hodže Boží dom znutřka wobnowić. Akademiski moler Jurij Kranz z Budyšina je přislubił.

My móžemy jenož so nadžijec a so modlić:

Da, Domine, incrementum!
Daj, Knježe, rosćenje! P.

Klukš: Wosadny farar budže 1971/1972 zaso wobdžěleny na katolskich „Přednoškach před młodžinu“. Z temu „Bože služby pola ewangelskich bratrow“ budže we wšěch serbskich katolskich wosadach z hosćom.

Rakecy

22	(34)	křćenjow
57	(59)	konfirmandow
16	(11)	wěrowanjow
50	(56)	pohrjebow
1 261	(1 176)	spowědných

Michalska wosada w Budyšinje

Z Božej pomocu a pod jeho hna-
dže je so zaso léto minyło. Wosadne
žiwjenje tola nětko z časom pod tym
čerpí, zo wosada nima swój Boží
dom, a to hižo 7 lět dolho. W za-
nženym léce je wšak so tójšto doko-
nalo. Wołtarnišćo je rjenje wumolo-
wane. 500 lět stare mólbje na wjel-
bje móžemy zaso w starych, derje
zdźeržanych barbach wobdźiwać.
Wokna maja nětk tež nowe šklency,
a to rjane kulojte. Tamny wjetši
džěl cyrkwy je zaróštowany. Murje-
rjo a molerjo móža nětk tež tam dale
džělać. Boh chce dać, zo móhli za
léto zaso z džakownosću na spoko-
jace wukony wróćo hladać. Džako-
wać mamy so tež létsa jara wu-
trobnje wšém swěrnym wosadnym
zbliska a zдалoka, kiž su zaso 22 679,—
hriwnow za wobnowjenje Božeho
domu woprowali. Nimo toho su wo-
sadni nawdawali za krajnocyrkwins-
ke kolekty 3 436,— hr, za wosadne
kolekty na kemšach a w bibliskich
hodžinach 10 808,— hr, za „Chlěb za
swět“ 2 347,— hr. —

37	křćenjow
49	konfirmandow
14	wěrowanjow
22	připowědanjow
104	křescanskich pohrjebow
1 832	spowědných
400	muži
1 432	žonow
43	spowědzow po kemšach
77	spowědzow a wopravjenjow w domach
67	serbskich spowědných P. A.

Klukš: Mjez Čelchowom a Zdžěr-
rju so wulki běrnowy kombinat
twari. Hdyž jědže z města (Budy-
šina) do hole, widziće k prawicy
hižo wulku aluminijowu halu. A pře-
co dale so hišće twari. Je wotmysle-
ne, tu běrny skladować a tež pře-
džělać.

Tež w Kupjanskim bywšim ryčer-
kuble so mócnje twari. Tam budže
bórže přidatna nowa hródz do sta-
rych bróznjow zatwarjena. Kaž so
zda, by nowotwar njemalo droži był.
Mnoho proudurownikow so hižo na
džen přepodawanja wjeseli.

Po tym zo je Sprjewja wokoło
Klukša a Lichanja kaž tež wokoło
Kobjelnja a Kupoje tak nimoměry
krasny napohlad dostala, so nětko na
tym džěla, tež wokoło Lěskeje při-
brjoh Sprjewje skrućić.

Chwaćicy: 11 křćenjow, k tomu 4
zwonka našeje wosady; 18 džěci na
konfirmaciji, jenož 2 z nich njejstaj
pobyłoj na młodžinskej swjěbje;
5 dorosćenych požada konfirmaciju;
5 wěrowanjow; 25 křescanskich po-
hrejebow; 349 spowědných na 26 spo-
wědzach, 128 muskich, 261 žónskich.
Loni 50 spowědných mjenje hač w
léce 1970. To zwisuje zdžěla z cho-
rosću wosadneho fararja.

Kemšerjow je w přerězku w Bo-
žim domje na 40, na farje w zymje
a we Wulkej Dubrawje na 20. Dwój-

ce mějachmy serbske kemše z ně-
hdze 15 kemšerjemi. Štyrjo wosadni
wustupichu z cyrkwyje.

Jedyn přestupi z katolskeje cyrk-
wyje k nam. Jednoho dorosćeneho
wukřičimy.

Naš Boží dom je daloko widžeć.
Po měnjenju cyrkwinskeho twarca
dyrbješe so hižom w léce 1966 zwot-
torhać. Dokelž pak Wulka Dubrawa
tak rosće a blisko Chwaćic so wulka
zawěra (Stausee) twari, dyrbi Chwa-
ćanski Boží dom tola stejo wostać.

Wołtarnišćo w Chwaćicach

Nětko so přemysluje, hač njeby so
móhli we wysokosći lubjow nowy
wjerch sčahnyć. Na to wašnje bych-
my dostali nowu rumnosć za wšelke
wosadne zarjadowanja. Dale so wo
tym rěči, hač njebychmy tu jara wy-
soku wěžu wo něšto přikrótsili.

Trěbne budže 70 000 hač do 100 000
hriwnow. Wosadni su hač dotal
17 500,— hr składowali při zběrkach
po kemšach, w zanženym léce
2 300,— hr. Hdy bych 400 wosadni
zwołniwi byli, měsačnje po 5,— hr
dawać, bychmy dalše 25 000,— hr mě-
li a z tym položcu trěbných pjenjow.
My so nadžijamy, zo so w léce 1973
twarska firma namaka, kotraž by
přewzała džělo. Hač dotal smy sami
sptali, ale njejsmy wjele dokonjeli.

Wosadny farar

Hodžij. Nětk smy hižom přenje
měsacy noweho léta přešli. Z džak-
ownosću hladamy wróćo a z do-
wěru dopředka.

3. džen hodow 1971 móžeštaj w Le-
šawje Gerhart Šmola a jeho man-
dželska Margareta swój „železny
kwas“ swječić. Česćenymaj jubilaro-
maj přejemy dale miły wječor ži-
wjenja. Knjež Šmola bě krótko po
swojich 90. narodninach (8. 10. 1971)
z mopedom přijěl na serbske kemše
do Hodžija. Kajke bě to za mnje
wjesele, zo móžach jeho na kemšach
witać. Njech je luby serbski starc
mócný pohon našim młodšim Ser-
bam. Ze zrudobu druhdy na to my-
slimy, hdy drje budže poslednja
serbska Boža služba w Hodžiju. Dyr-
bju ja hižom być posledni serbski
předar na sławnej Hodžijskej klětce,

kotraž je zwjazana z mjenomaj do-
breju Serbow Imiša a Jana Křižana?

Loni smy pilnje džěłali při pono-
wjenju cyrkwyje. Hišće steja tam ro-
šty, ale my so nadžijamy, zo budže
létsa džělo dokonjane. Potom njech
naša běla cyrkej mócnje wabi k Bo-
žemu słowu.

Wy starši starajće so swěru wo
swoje džěci, zo bych puć k Bohu
namakale.

40	(45)	křćenjow
48	(40)	konfirmandow
13	(14)	wěrowanjow
65	(70)	křescanskich pohrjebow
1 949	(1 969)	spowědných
		650 muži
		1 299 žonow

4 028 wosadnych docyła
Zběrki na kemšach a při
bibliskich hodžinach
přinjesechu 25 125,— hr
dary za wobnowjenje
Božeho domu 9 400,— hr
za chudych na zemi
(Brot für die Welt) 2 100,— hr
Wšitkim so wutrobnje džakujemy
za dary a wšelku pomoc. Bože bo-
hate žohnowanje puďz z Wami wšě-
mi. Běrka

Bart

19	(18)	křćenjow
31	(30)	konfirmandow, mjez nimi 4 dorosćeni
7	(5)	wěrowanjow
18	(24)	křescanskich pohrjebow
		2 zemřetaj běstaj přez 90 lět staraj.

Na dobrowólnych darach je so na-
zběrało 14 968,50 hr. Nam je so po-
radžilo, w zanženym léce zwon-
kowne wuporjedženje fary doskón-
čić. Za dalše léta je wotmyslene,
Boží dom zwonka wobnowić. Létsa
chcemy wšelke mjenše wěcy sej pře-
dewzać na pódłanskich twarjenjach
farskeho statoka.

Ze stroželemi pytnychmy njedaw-
no kur w přitwarku Božeho domu,
hdžež mamy w zymskim času swoje
Bože služby. Jedne z elektriskich
kachlow běchu přehćowane a po-
čachu so smudzić. Wulke nježbožo
by móhlo z toho nastać. Bohu budž
džak, zo so škody časa dosć dohla-
dachmy.

Klukš

16	(28)	křćenjow
20	(34)	konfirmandow
4	(9)	wěrowanja
30	(34)	křescanskich pohrjebow
347		spowědných

Malešecy

24	(22)	křćenjow
20	(17)	konfirmandow
12	(8)	wěrowanjow
27	(23)	křescanskich pohrjebow

Kolektow je so nazběrało 10 660,—
hriwnow. K tomu přiřidu dary za no-
wu třěchu Božeho domu 15 450,— hr.
Za třěchu a za nowe tepjenje wo-
sadneho domu je so wudało 20 500,—
hriwnow. Fr. Lange

Pomhaj Boh, časopis ewangelskich Ser-
bow. — Wuchadza jónkróc za měsac z li-
cencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola
předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rja-
duje Konwent serbskich ewangelskich du-
chownych. — Hłowny zamówitwy redaktor:
superintendent Gerhard W i r t h - Njeswa-
čidski. — Ludowe nakładnistwo Domow-
ina, Budyšin. — Čisć: Nowa Doba, čisćer-
nja Domowiny w Budyšinje (III-4-9-281).